

การศึกษา

มารยาทของชาวไทย ตอนที่ ๒

คนไทยเคารพผู้มีอาวุโส ขณะที่เดินผ่านผู้อาวุโส คนไทยจะค้อมตัวเล็กน้อย เมื่อพ้นไปแล้วจึงยืดตัวขึ้น และไม่ควรมองไขว้ห่างต่อหน้าผู้อาวุโส หรือบุคคลที่ควรเคารพ หรือในสถานที่ที่ควรแสดงอาการสำรวม สิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะ เช่น พระพุทธรูป ตลอดจนรูปภาพหรือสัญลักษณ์

ที่ควรเคารพของศาสนาต่าง ๆ และสถาบันที่คนไทยยกย่องต้องจัดวางไว้ในที่ที่เหมาะสม เช่น อยู่ในระดับสูง และไม่ควรมีป้าย หรือแสดงอาการลบหลู่หรือดูหมิ่น นอกจากนี้ คนไทยไม่แสดงความรักอย่างเปิดเผย เช่น การกอด การจูบ ในที่สาธารณะ โดยเฉพาะในศาสนสถาน และไม่จับมือ โอบ กอด หรือแตะเนื้อต้องตัวผู้หญิงที่ไม่ใช่ญาติสนิท

การแต่งกาย แม้ว่าในปัจจุบัน ตามเมืองใหญ่ ๆ คนทั่วไปจะแต่งกายตามสบาย และตามสมัยนิยม สำหรับสตรี อาจแต่งกายเปิดเผยเนื้อตัวมากขึ้นกว่าแต่ก่อน แต่เมื่อเข้าไปในศาสนสถาน สถานที่ราชการ ที่ทำงาน ควรแต่งกายสุภาพ เช่น

ผู้ชายควรสวมกางเกงขาว เสื้อแขนสั้นหรือแขนยาว และสวดชายเสื้อไว้ในกางเกง ส่วนผู้หญิง ควรสวมกระโปรงหรือกางเกงขาว และเสื้อที่ไม่เปิดเผยเนื้อตัวมาก หรือเน้นสัดส่วนมากเกินไป คนไทยถือว่าสีดำเป็นสีไว้ทุกข์ จึงไม่ควรแต่งกายด้วยสีดำทั้งชุดไปงานมงคล เช่น งานแต่งงาน งานวันเกิด หรือไปเยี่ยมผู้ป่วย

สิ่งที่ต้องกระทำในที่สาธารณะก็คือ เมื่อได้ยินเพลงชาติ ควรยืนตรงเพื่อแสดงความเคารพ และในโรงภาพยนตร์ โรงละคร ที่แสดงดนตรี ฯลฯ เมื่อมีการบรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมี ควรยืนตรงจนกว่าเพลงจะจบลง ที่สำคัญไม่ควรพูดหรือแสดงกิริยาดูหมิ่นหรือว่าร้ายต่อสถาบันที่คนไทย

เคารพ คือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ คำนำหน้าชื่อและการเรียก โดยทั่วไปคนไทยนิยมเรียกชื่อตัว โดยไม่ต้องเอ่ยนามสกุล และจะใช้คำว่า “คุณ” นำหน้า ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เช่น คุณสมศรี คุณสมชาย แต่ถ้าผู้นั้นมียศทางทหาร หรือตำแหน่งสูง อาจเรียกชื่อตำแหน่งแทนการเรียกชื่อ และมักมีคำว่า “ท่าน” นำหน้าตำแหน่ง เช่น ท่านนายพล ท่านอธิบดี ผู้ที่เป็นอาจารย์ อาจใช้คำว่า อาจารย์นำหน้าชื่อได้ ส่วนในการพูดคุยทั่ว ๆ ไป การเรียกชื่อโดยใช้คำว่า “คุณ” นำหน้าก็เป็นที่ยอมรับว่าสุภาพแล้ว.

เพ็ญแข คุณาเจริญ เขียว
ชลธิชา สุดบุษ สรุ